

С е к а. Азъ не искамъ тъй. Ще ме вѣнчава, а да не мога да го посрещна въ къщата си; да не мога да седна редомъ съ него, че да си разберемъ отъ приказката... Не, Вани! Азъ съмъ въ тази къща ратакия и не мога съ господаритѣ си.

И в а н ъ. Той ми прави такава честь...

С е к а. Ти знаешъ, че азъ съмъ дошла не толкозъ за пари, а да видя, да се науча нѣщо за предъ хората, та като ти влѣза въ къщата и ти да разберешъ, че имашъ стопанка.

И в а н ъ. Туй го знаемъ. И те похвалявамъ... Ама тази честь! Само да се каже: Директорътъ Монсieur Зимовъ вѣнчалъ е дъщеря си — то стига!

С е к а. И безъ това ще минемъ.

И в а н ъ. Ама ти не знаешъ, каква реклама е то!... Слушай, Сече, всичко става съ хора.

С е к а. Огъ такова хора да се стои подалечко е по-добре.

И в а н ъ. Да не те е оскърбилъ?

— С е к а. Азъ си знамъ.

И в а н ъ. (Жегнатъ). То такова.... Туй, дето сж учени и богати, май не сж...

С е к а. (Смѣло). Не е намѣрилъ той. Да не ме мисли, че съмъ Лена.

И в а н ъ. Коя Лена?

— С е к а. Тази дето е на обѣдъ съ тяхъ.

И в а н ъ. Какво?